

[Handelsministeren.]

bringelsesmåde skulle stride mod forsikringstageres interesser. Snarere må man vel sige, at det modsatte er tilfældet, idet et eventuelt merudbytte ved en friere anbringelsesmåde vil komme forsikringstagerne til gode i form af lavere præmier.

I det fremsatte forslags punkt 2 foreslås det, at ingen livsforsikring må tegnes på dårligere vilkår, end tilfældet er med statsanstalten for livsforsikring. Jeg vil gerne oplyse, at den gældende livsforsikringstarif er fælles for de private livsforsikringsselskaber og for statsanstalten for livsforsikring — det er den samme, og forsikringsbetingelserne er praktisk talt de samme. Forskellen mellem selskaberne ligger i det store hele i størrelsen af bonus. Denne varierer fra selskab til selskab og for hvert enkelt selskab fra år til år, afhængig af forsikringsbestandens sammensætning og risikoforløbet.

Bonus er ifølge sin natur en variabel størrelse, der først kan konstateres fra år til år, når årsregnskabet er opgjort. Derfor kan intet livsforsikringsselskab give tilsagn om en bonus af en bestemt størrelse, ligesom et almindeligt aktieselskab heller ikke med sikkerhed kan udtale sig om fremtidige årsoverskud og mulige dividender. Umiddelbart finder jeg en bestemmelse som den foreslåede både overflødig og måske endda uigennemførlig, men i øvrigt vil jeg, som jeg også har sagt, gerne forbeholde mig min mening herom, indtil kommissionens indstilling endeligt måtte foreligge.

I punkt 3 foreslås oprettet et statsejet selskab, der skal tegne de lovpligtige forsikringer, idet forslagsstillerne finder det betænkeligt at tvinge folk til at tegne forsikringer hos private selskaber. Ud fra min opfattelse vil jeg finde det mere betænkeligt at tvinge folk til at tegne deres forsikringer i ét monopoliseret selskab, i stedet for at de som i dag kan vælge mellem flere selskaber, og jeg finder det absolut højst tvivlsomt, at der skulle ligge en rationalisering i at samle alle lovpligtige forsikringer, som jo er uhyre forskelligartede, i ét selskab. Jeg savner også i den henseende en nærmere dokumentation for, at det skulle nedbringe omkostningerne væsentligt, som det er hævdet af forslagsstillerne.

Jeg nærer endelig den samme skepsis med hensyn til forslaget punkt 4 om oprettelse

af ét gensidigt bygningsbrandforsikrings-selskab for hele landet med heraf følgende nedlæggelse af større, landsomfattende og også mindre, lokale selskaber.

Forslaget om at samle al forsikring under ét ministerium har folketinget flere gange beskæftiget sig med, og jeg har fundet frem til, at dette er sket senest i forbindelse med behandlingen af forslaget til lov om forsikringsvirksomhed i 1959. Folketinget oprettholdt dengang efter enstemmig udvalgsindstilling — det er Folketingstidende 1958-59, tillæg B. sp. 829 — de gældende regler på dette område.

Der vil altid være betænkeligheder ved at foretage omlægninger af den art, der her er foreslået, og som eksempel på de betænkeligheder, der vil rejse sig i forbindelse med det sidstnævnte punkt og også punkt 3 i forslaget, kan jeg nævne, at socialreformkommissionen bl. a. arbejder med spørgsmålet om en anden struktur for sociallovgivningen i videre forstand, og at det her er et meget væsentligt punkt, at man sikrer en nøje sammenkædning af syge- og ulykkesforsikring. Allerede af den grund vil det være uheldigt at ændre på de gældende ressorthold.

Jeg håber, at det vil forstås, at jeg derfor på regeringens vegne ikke kan anbefale gennemførelsen af den foreslåede folketingsbeslutning.

K. J. Mortensen: Når vi nu skal diskutere spørgsmålet om en forsikringsreform, så er det jo ikke første gang, man har blikket rettet mod forsikringsvæsenet. Hvorfor skal vi så igen bruge tid på dette spørgsmål, når man ellers siger, at folketinget er i tidnød nu? Ved første behandling af forslaget til lov om nedsættelse af en forsikringskommission den 2. februar 1962 udtalte den nuværende fg. finansminister, jfr. Folketingstidende 1961-62, sp. 2749:

„Det er med andre ord de socialdemokratiske kongresser, som åbenbart ikke altid kan finde noget fornuftigt at bestille og derfor må beskæftige sig med forsikringsvæsenet, der er skyld i, at vi stadig væk skal have denne teoretiske diskussion om forsikringsvæsenets struktur.“

Må jeg med det samme sige, at ganske vist skal socialdemokratiet have kongres i år igen, men det er ikke derfor, at jeg på